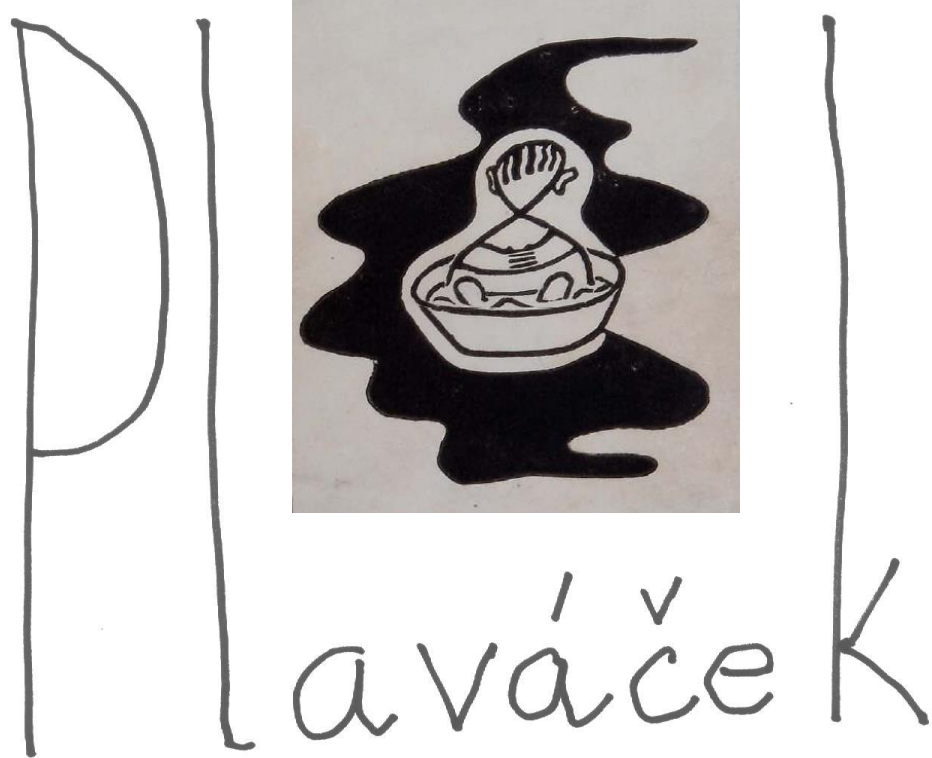

2024

č. 1

Nezapomeň!

Pozvánka

Sejdeme se ve středu 6. března 2024 v 17:00 v přírodovědném klubu „Café Barrande“ v ulici Ježkova 8 na Žižkově. Zde už bude možné si zase kupovat pití i nějaké jídlo; tak si s sebou už nic nosit nemusíte.

Zápis

Sešli jsme se v sestavě: **Rejp, Petr, Pulec, Pacík, Pegas, Zub, Kačka, Mahdí, Kost'a, Bob, Foki, Přemík, Mahu**

Omluvenky

Chingo se omluvil, že se nějak necejtí a všechny pozdravuje.

Ahoj, prosím omluvte mne. Jsem na Kvildě, neběžkuji ale prším. **Zbyněk**

Žádný zápis ze schůzky pořízen nebyl.

Hory 2024

Hekloš poslal další fotky z letošních hor.

První družstvo: Mahdí, Vlasta, Hekloš, Zbyněk, Yško a chybí Marie

Vlasta, Mahdí, Marie

Mahdí, Vlasta, Hekloš, Cancidlo

Pod vrcholem

Zbyněk, Vlasta, Marie

Pegas, Cancidlo, Zbyněk, Martin alias Mates

Poslední vtípky s tabletem před odjezdem

Vtípy

Smeták si v Torontu zavzpomínal na svůj rodný jazyk

„Čeština není jazyk, to je vrozená vada," prskali na fakultě cizinci, když se snažili proniknout do tajů našeho mateřského jazyka. Zápasili se sedmi pády, jazyk si lámali na "řřřř", požadovali po nás vysvětlení záhady, jak to, že slova Praha a Praze se vztahují k jednomu městu.

Člověka to donutilo zapřemýšlet o jevech pro rodilého mluvčího naprosto běžných. Uvědomili jsme si, jak krásná a pořouchlá je řeč, kterou užíváme běžně a většinou naprosto bezmyšlenkovitě.

S češtinou jdou dělat všelijaké vylomeniny...

Jak se vám líbí nejdelší věta složená pouze ze souhlásek?

Smrž pln skvrn zvlhl z mlh.

Rekordmanem ve slovech bez samohlásek je sloveso **scvrnkls**.

Naopak všechny samohlásky jsou pěkně poskládané (i v učebnicovém pořadí) ve slovech **mateřídoušky, dvacetikoruny**.

Určit přesně, které slovo je v češtině nejdelší, nelze. Ale k favoritům určitě bude patřit **nejneobhospodařovatelnějšími**.

Opakování stejných slabik nemusí znamenat, že dotyčný koktá, třeba si zrovna jen hraje s češtinou: **Ulili-li liliputáni oheň včas, zabránili požáru.** (5x)

Nebudou se štítiti títi **Ti ti tiší** špehové do vazů? (8x)

Naši rodnou řeč také zdobí největší počet háčků, existují slova, ve kterých se jich objeví i pět: **nejztrěštěnější, přesvědčivější** apod.

Umíte těsnopis? No číslicový určitě: **Pe3kovi bra3 spa3li, jak 8ahlí lo3, 3mající pos3břené pi100le, o5 a o5 s3leli.**

Také tzv. Q-systém v naší populaci zlidověl: **Qapem přiqačil qartál, qelikému přeqapení qalita qasinek qůli qantu dodáveqázne. - Qasinky neqasí.**

Víte, co je palyndrom? To je třeba "**kobyła má malý bok**" - tedy věty, které lze číst z obou stran. Těch má čeština také celou řadu, například: **Fešná paní volá: Má málo vína pan šéf? Do chladu si masa mísu dal Chod. Sabina hrává na varhany bas.**

A co takhle jazykolamy. Nebudu se zmiňovat o "ohraných" křepelkách, co lítají přes střechy, ale jak se poperete s tímhle? **V hlavní roli lorda Rolfa hrál Vladimír Leraus a na klavír hrála Klára Králová. Rozprostovlasatila-li se dcera krále Nabuchodonozora, či nerozprostovlasatila-li se dcera krále Nabuchodonozora?**

Od poklopu ke poklopu Kyklop kouli koulí. Kolouch, kohout s mouchou mnohou s hloupou chloubou houpou nohou, plavou dlouhou strouhou ouzkou, chroupou oukrop s pouhou houskou.

A "otřepaný" text na "P":

Po padesátce pánové, podobní pohanajícím plamenům, pociťují první příznaky počínající pohromy. Především prudce poklesne pohlavní potence, protože pánové přestanou postačovat perversním požadavkům požívačných paniček. Počnou pokukovat po patnáctkách. Pubertáče postačí patričné pohoštění, případně pán popláca prevíta po prdýlce. Políbí-li pak přitažlivá panenka plešatce před přihlížejícími páprdy, polichocený prďola podstrčí poupěti pětistovku pro pořízení parády. Praktické pro patnáctku, postačující pro páprdu. Posléze pánové pozbývají peněz, prohlížejí pouze pornografické plátky pro připamatování podoby, případně polohy přirození protějšiho pohlaví. Po pozbytí pohlavního pudu preferují pánové především pivo. Posedávají po putykách, pěstují pivní panděro, probírají politiku. Polehávají po pohovkách, pokuřují. Příbytkem proniká puch připomínající pálené paznehty. Pánové pořád pošilhávají po plotně. Permanentně předrážděné paničky připravují pamlsky pro přečpaná panděra povalečů. Pak padesátníci počínají pozorovat patologické proměny. Po přečtení příruček pátrají po příznacích pepky, případně přestávají pít. Podvečer pupkáči pobíhají po parcích, podobní předpotopním příšerám. Poděšení představou prokouřených plic, přestávají pokuřovat příliš pozdě. Potíží postupně přibývá. Potíže působí pajšl, páteř, prostata, paradentosa. Pánové prostudují pravidla preventivní péče. Polykají prášky, panikaří. Při

pověstech, provázejících pohřby přátel, postupně pitomí. Poslyš, příteli padesátníku! Proč pohekávat pod peřinou, proč plakat pro pubertální pošetilosti? Potlač přízračné představy, pocity příkoří páchaného přírodou. Připij pivem, pokuř portoriko, pohlad' prdýlku, potom pozři pochutiny, poser postel, poblij pisoár.

Kterej hrdina zkusí něco podobného v angličtině??

Interview

Reyp: Tak a můžeš povídat.

Selim: Do oddílu mě přivedl spolužák, v roce, bylo mi čtrnáct, čtyřicet čtyři, Jiří Čámský...

Reyp: jo

Selim: který mi nabídl, že chodí někam mezi nějakou partu, a že kdybych chtěl, tak že bych se moch zúčastnit. To bylo jednoduchý. No tak jsem přišel, přivedl mi do Yacht clubu, což byla pro mě atraktivní věc, kdo se tam normálně dostal, vůbec jako na to místo že jo, no, no a pak jsem dělal ty nováčkovský zkoušky nějaký, pak mi Čamča oznámil, že sem to udělal a odvedl mi na první schůzku, a tak jsem přišel do oddílu že jo. Jenom bych

předeslal rád, že já jsem o skautingu nevěděl nikdy nic, protože my jsme byli zcela apolitická rodina, ale rodiče nás vedli v katolické víře, takže pro mě bylo úžasný, když jsem tam zjistil, že se (smích) mezi těma, že tam nikdo nemluví sprostě, to bylo pro mě šok jako jo, no a že prostě všichni jsou dochvilní, ale hlavně co mi šokovalo příjemně bylo to, že na začátku schůzky a na konci schůzky se každý zdravil s každým podáním ruky. No a pak časem dál jako že se nelže a podobné věci a tak dále. Tak to byl můj příchod do oddílu. Co k tomu dodat, nic. A co si chtěl dál?

Reyp: No jak byl ten oddíl organizovaný v tu dobu jako? (Selim: jo, no) Mužstva a tak jako.

Selim: no takle, no tak to bylo, tak kapitán byl Pacík, čtyři mužstva, no a to jsem tehdy samozřejmě nevnímал, protože jak jsem předeslal, o struktuře skautského života jsem neměl absolutně ponětí, takže jsem to bral tak jak to přišlo, no a hezký bylo, když ty schůzky končily, tak se tam vždycky přirojili ti starší, v blahé paměti Tonda Plánička si sedl k pianinu a všichni zpívali a opět bylo úžasné to, že ani ti kluci starý nemluvili nikdy sprostě a zdravili i nás jako malý kluky, tak to se mi líbilo. V tom jsme tedy žili, pramičky byly potom, to bylo atraktivní, no a pak přišla první Skočka (smích), první tábor a pak už to jelo samospádem.

Reyp: A první tábor byl...? Lipno...

Selim: Lipno. Lipno no. První tábor bylo Lipno, co k tomu říct jako, trvalo, úžasný bylo to, že to pro mě byla zcela jaksi nová věc, tábor (smích) tábor trval pět týdnů, z čehož čtrnáct dní přšelo, týden bylo jakž takž a čtrnáct dní byla tropická vedra.

Reyp: hmhm.

Selim: No, v naprosté pustině, že jo, tam jsme měli tu lednici, jak se tomu říkalo, lednici, ledárna, ne, prostě jsme tam u takového potůčku vykopali jámu, tam se uchovávalo jídlo a každý druhý den to jídlo zmizelo, protože tam na to chodila divoká prasata...

Reyp: jo.

Selim: který jsme viděli, teda to bylo fantastický. No, tak tam jsme žili. No a pro mě to bylo zvláštní tím, že o kousek dál přes takovej kopeček tehdy měli tábor postskauti z Ústí nad Labem a byl tam s nimi Braťka.

Reyp: hmhmhm.

Selim: A Braťka občas k nám, my jsme se moc nenavštěvovali, tak zřídka, ale ten Braťka občas přišel a já jsem samozřejmě nevěděl, že to je on, ale jak jsem řekl pro mě to bylo zvláštní tím, že on si mě dvakrát vypůjčil na půl dne, a měl notes, a já jsem musel chodit a běhat a cvičit a otáčet se a chodit po kládě a pak se mi vyptával, prostě dvě půldne se mi věnoval takovýmto způsobem a pak se ukázalo, že píše nějakou knížku, jejíž děj

(smích) děj se odehrává někde v Tichomoří nebo co, a že tam vystupuje nějaký takovej čtrnáctiletý kluk jako hlavní hrdina a já sem se mu hodil, takže podle mě (třukání do stolu) napsal, popsal, popisoval následně toho hrdinu.

Reyp: jojo.

Selim: Tu knížku jsem v životě nečetl.

Reyp: Ona nevyšla.

Selim: Ona nevyšla.

Reyp: Zůstala někde v rukopise v archívu.

Selim: No tak to mi je líto.

Reyp: Hm. Hele a jak jsi přišel k přezdívce?

Selim: No tu mi dal právě Braťka.

Reyp: Braťka

Selim: Braťka mi ji dal na tom Lipně, přezdívku mi dal, protože tam se samozřejmě při táboráku (smích) odehrávaly výstupy, klasické, a jedním (smích) z klasických výstupů byl, byla historka o blešáku Selimovi, kterou jsem vůbec nechápal a dodneška vůbec nevím, o co šlo (smích Reypa) a Braťka řek, tak takhle budeš nazýván (Reyp: jojojo) a tak mi to zůstalo.

Reyp: No tak to je hezký.

Selim: tak to tak bylo, no.

Reyp: V kterým mužstvu si byl?

Selim: U Vikingů.

Reyp: U Vikingů. A vždycky?

Selim: Vždycky.

Reyp: Vždycky, vždycky.

Selim: Vždycky jsem byl u Vikingů.

Reyp: Takže až do kormidelnickejch dob?

Selim: Já jsem kormidelníkem nebyl, ale člunařem jsem byl a u Vikingů.

Reyp: jojojo.

Selim: A skončil jsem.

Reyp: Tvým prvním kormidelníkem (byl)?

Selim: Mým prvním kormidelníkem byl v blahé paměti nebožtík Kotě.

Reyp: Aha aha.

Selim: Kotě a s přes Kotěte jsem se seznámil s Bobánkem, protože Bobánek byl zase kormidelník Kotěte, že jo...

Reyp: jojojo.

Selim: No a tak to šlo...

Reyp: jojojo. A který ňáký další kluky z té doby...

Selim: který by .....

Reyp: by sis vzpomněl?

Selim: No tak Kotě, Anton, že jo, kterej, s ním jsem spal ve stanu ten byl úžasnej, to byl úžasnej člověk, ten mi strašně pomoh jako vůbec, nejenom jako na táboře, ale von byl takovej prostě vážnej tvor, skončil špatně, poněvadž se zabil na motorce...

Reyp: hmhmhm

Selim: Anton, no, kdo tam byl potom, pak Budul, Adam, Plaveček, no a ještě někdo mi schází, ale to už nevím kdo.

Reyp: jojojo. No a tys to pak dotáh až na kapitána vlastně nebo...

Selim: ...nějak to tak dopadlo, ani nevím jak tedy. Spousta lidí se mi na to ptala, jak se to stalo, a já fakt nevím, já nevím prostě. Já to nevím. Nevím. To jako třeba si pamatuju přesně, jak jsem se dostal ke svému životnímu hudebnímu nástroji, to si pamatuju přesně, ale tohle si nepamatuju.

Reyp: Hmhmhm.

Selim: Nevím. Nevím. Fakt nevím.

Reyp: Protože když já jsem přišel do oddílu, tak ty si byl vlastně po Švígovi nejvyšší.

Selim: To sem no...

Reyp: Jako ten výkonej kapitán.

Selim: No, my jsme tam chodili, ještě Plaveček tam chodil (Reyp: ten taky chodil), jako přístavný, Fripi chodil a Bob a pak sem tam zůstal já. Asi nebyl nikdo jiný (smích), nebyli lidi (smích). Ale fakt to nevím. Docela by mě to zajímalo, kdyby si na to někdo vzpomněl, protože to je docela vážná věc, že jo.

Reyp: Hm. No a ňákej jako takovej řek bych generální zážitek abych tak řek z těch dob, kterej tě třeba nějak ovlivnil v dalším životě?

Selim: Generální zážitek no ... teď mi momentálně nic nenapadá...

Reyp: nemáš žádnou vzpomínku...

Selim: nenapadá mě nic, ale ono těch zážitků byla spousta různých, třeba jsme jeli Vltavu a dojížděli jsme samozřejmě křečovitě ten den to penzum a pak jsme někde (smích) zatábořili, ani jsme nejedli, poněvadž jsme byli úplně mrtví a ráno jsme se vzbudili a ve (smích) ve všech stanech bylo deset centimetrů vody, protože někdo zapomněl, že ten

den se bude prostě napouštět Orlík nebo co (smích), tak to jsme si vychytali no... (smích).

Reyp: hmhmhm.

Selim: Nebo takový ty šílený pochody různý nekonečný přes Tatry.... Tak to, nebo to Lipno třeba tam bylo úžasný to, že jsme na to místo vytipovaný z Černý jsme jeli na těch pramicích, a když jsme byli vprostředku jezera, tak přišla bouřka, ty lodě byly zaplavený okamžitě že, takže jsme se křečovitě drželi těch bortů, a u toho byl Bobánek právě, a zachránily nás ty černý pláště, protože my jsme vyjeli už v nich, protože to se schylovalo k dešti, a ty nám, ty nám zachránily život, protože i když jsme v nich byli v tý vodě jo, tak udržovaly teplo.

Reyp: Hmhmhm. Jo.

Selim: No. Tak to pak nás nějaká loď motorová táhla ke břehu a, no to byla hrůza. Ale naštěstí se nestalo nic.

Reyp: A ty si tedy možná musel zažít taky přechod z Yacht clubu do Slavoj.

Selim: To sem zažil taky, ale to já nevím, to nám jednoho dne bylo řečeno přijďte pod Vyšehrad, tam je klubovna, tak jsme šli a byli tam...

Reyp: hmhmhm.

Selim: Zajímavé, zrovna dneska jsem o tom přemejšlel, protože jsme se s Bobánkem bavili na základě toho termínu skauti bez lilie, kterej sem náhodou četl, když jsem brousil na internetu...

Reyp: hmhmhm.

Selim: Ten termín se mi líbí. Tak jsem si vzpomněl, když můj synek vedl Pišišvory, tak přišel s tím, že by rádi někde v Průhoncích v nějaký restauraci, kde je dvůr, udělali takový nějaký vzpomínkový shromáždění, že by přišli i ti starý, rodiče a tak dále, no to už bylo po devětaosmdesátým. A jestli by, jestli bys, jako tatínku, nesehnal nějaký ty původní skautský zpěvy. A já sem říkal, že to zkusím, ale to už byl Junák jako znovuobnovenej a říkám mu, prosím tě, já jsem se dověděl, že už mají i nějaký archív, a že tam ty zpěvníky mají, to mně někdo řek. A on synek říkal, je to na Gorkého náměstí, tam na tom rohu. Já jsem říkal, no, na Gorkého náměstí na tom rohu tam vždycky byly pionýři a SSM. No a on říká, tam to je. Tak jsem tam šel, a protože jsem už předtím tam z ryze technických důvodů asi dvakrát byl, tak sem si říkal, ta budova byla vždycky hrozná že jo, a ono to tam vypadalo pořád úplně stejně, ale nejstrašnější bylo to, že ta vrátnice tam byla, byli tam i ty vrátný, to je ta závodní stráž, oni měli ještě ty stejný mundúry, (smích Reypa) a praktikovali to stejně, tak jsem to tedy prošel, občanku a tak dále, v prvním

patře byl prostě pionýr, tam byli pionýři, tam prostě po chodbě pobíhali pionýři vošátkovaný, to fakt bylo tak, a v druhým patře pobíhali skauti v krojích a já jsem byl z toho celej pryč jo, naštěstí jsem tam měl kontakt, tak mě tam pustili a těch asi pět zpěvníků jsem si vzal domů, a tak dále, a řekl jsem, že už mi tam nikdo nikdy nedostane. A taky ty knihy jsem měl doma měsíc, a někdo cizí je tam odnesl zpátky. Já jsem řek, že tam už prostě nepůjdu.

Reyp: hmhmhm.

Selim: Ale to je právě to, další věc je ještě horší šok, a to někdo nebude slyšet rád, ale když byl pohřeb bratra Jiřího Navrátila (?) že jo, Jiří, tak byla bohoslužba u Nejsvětějšího Salvátora v Klementinu, byly strašný mrazy tehdy, venku bylo nějakých třináct a tak dále, tak já jsem tam šel z piety, přestože jsem se s nim moc jako neznal, ale vždycky jsem si ho všimnul, protože on na všechny ty schůzky a na všechna setkání chodil vždycky ve skautský modrý košili a s tím šátkem, a tak dále, a pro mě to byl nezvyklý pohled, ale když jsem přišel do toho kostela, tak jsem byl v šoku, protože kostel byl plný mladých adolescentních dospívajících skautů a skautek, všichni byli v košilích a v krojích, každéj kroj jinej, domovenky, odborky, každéj šátek měl jinou barvu a tak dále, a oni tam stáli jako stráž a vítali nás a tak dále, no ty kluky, ty jsem ještě jako docela zkousnul, ale ty holky, čtrnáct patnáct šestnáct let, když tam pobíhaly v těch košilích, pod kterejma měly samozřejmě svetry, protože byla zima a to by nemohly vydržet, a protože už byly přece jenom jako trošku ženský, tak ty, když jsem viděl v těch sukních a v těch blůzách, tak to jsem se teda chechtal, to byl pohled k popukání (Reyp se směje), to byla jedna věc, a druhá věc byla, byl jsem u oltáře až v presbytáři, tak tam stálo, já nevím, jestli šest osm nebo deset jich bylo takovejch osmnáctiletých jinochů a dívek, který byli vyfiknutý v krojích, úplně jak na přehlídce, a každý a každá z nich drželi v ruce skautskou vlajku či prapor, vyšívaný prostě a tak dále, a ti se po celou dobu té bohoslužby ani nepohnuli. A ti mladší strážci a strážkyně uváděli VIP hosty do předních lavic, byl zasedací pořádek, a já jsem tedy pak už byl rád, že je konec, protože sem si říkal, hochu, tohoto nás bolševik ušetřil. To bylo přesně jak na sovětské přehlídce akorát ty kroje byly jiný, ale jinak...

Reyp: Hm.

Selim: To jsem rád, že to někdo uslyší.

Reyp: A tím jsi se dostal vlastně taky k jednomu tématu, protože ty jsi vlastně vedl oddíl v osmašedesátým roce, když se obnovoval Junák.

Selim: Já myslím, že už jsem byl pryč.

Reyp: už né...

Selim: Hm. To by se muselo podle těch táborů, ale v osmašedesátým, to už byl Luděk asi (Reyp: to už byl Luděk). Protože naposledy jsem byl v Runině snad,

Reyp: počkej, to byl Yško vlastně kapitánem.

Selim: No, to já už ne.

Reyp: To byl Yško kapitánem. Takže si už nezažíval takový ty peripétie kolem toho...

Selim: Né ne ne, v osmašedesátým jsem nastupoval na vojnu do AUSu, Armádního uměleckého souboru, protože to už nejmíň rok dva jsem byl už pryč...

Reyp: to je přesně to, na čem my jsme se s těma obnovujícíma se skautama střetávali, že jsme ty kroje nechtěli, jak jsme byli prostě zvyklí žít bez krojů (Selim: no no), téměř bez krojů, tak se nám to nelíbilo,

Selim: no já ...

Reyp: ten návrat do těch starejch časů...

Selim: samozřejmě to je vždycky problém, ale já bych k tomu, já bych k tomu řek jednu takovou věc, přesně podobným způsobem ta obnova probíhala třeba v církvích, to bylo totéž, sice v jiných barvách, že jo, ale principiálně to, a já jsem to těžce nesl, a prostě s některými lidmi jsem si psal a pak jsem prostě přišel na toto: to se z temných děr vynořila množina rozumbradů, kteří dvacet let mlčeli, nebo třicet nebo déle, a teď budou říkat, jak se to má dělat. Tak u toho já nemusím bejt a prostě u toho nebudu a hotovo...

Reyp: To tak vypadalo tenkrát, nám to aspoň tak připadalo.

Selim: no to ano

Reyp: no jo no, tak jo... ještě bys nějakou takovou vzpomínku, která tě provází celý život, na oddílovej život teda?

Selim: Já nevim...

Reyp: třeba, třeba na Švíga, jak ty vzpomínáš na Švíga?

Selim: no, (smích) samozřejmě Švíga jsem velmi dobře znal, znal jsem jeho otce, sestru a samozřejmě jsem ho ctil, velmi tedy, a když už je nebožtík, tak dodneška vůbec nepochopím, proč on z toho státu odešel, to nepochopím, ptal sem se tuhle támhle a tak dále, a ty důvody jsem nemohl vzít, samozřejmě jsem ho navštívil ve Švýcarsku asi třikrát a jsou to vzpomínky hořké, to tedy ano. Protože dodneška to nepochopím, proč takový člověk prostě volil ten tento způsob, já nevím, ale já sem nenašel nic, že by mu někdo ubližoval, jako třeba bolševik... (Reyp: hmhmhm). A řešili jsme to, psali jsme si hodně, a mnohokrát jsem do toho zatáhl ještě Lud'ka, ten mu taky psal, nevypátrali jsme

nic. A když jsme se jako potkávali, poněvadž my jsme na západě často hráli, on s tou Hankou občas přijeli na ten koncert a tak dále, tak toto téma jsme neotevřeli nikdy. Já neměl sílu, když jsem se na něj podíval, ale nebylo to dobrý. No, tak to jsou takový věci... (Reyp: hmhmhm).

Reyp: A mě vždycky u toho fascinovalo, jak on dokázal třeba dostat oddíl na Staňkov, do hraničního pásma.

Selim: On měl naprosto nepředstavitelný vyjednávací dar, třeba jak splášil Havírnu že jo, Staňkov, a to nebylo jenom toto, to byla řada prostě takovejhle věcí (Reyp: hm), tak to my jsme samozřejmě nevěděli, protože u toho vyjednávání byl vždycky on sám, a vůbec to neinzeroval, že by jako přišel a říkal kluci, tak je to výborný, tohleto jsem vyjednal. Ne, to najednou prostě tak... musíme se podívat do té Havírny, vod září tam budeme a nikdo se ho neptal, jak to dokázal, a přitom to v té době musel bejt (Reyp:no určitě....) obrovskej výkon, ale já ho viděl vyjednávat, v Polsku (smích), s tím strážcem dun jo s Polákem, kterej byl v uniformě, a to jsme ho viděli vyjednávat všichni, a to jsme žasli, co on doved, on absolutně, on vůbec na ty lidi netlačil, a tak jako vůbec se nesmál, jako že by aby náhodou, já myslím, že se bál, že by to někdo mohl brát jako úšklebek nebo vyvyšování se nějak...., né, a jak se máte, jo vy jste přijel na tý Jawě, vy máte Jawu... V Polsku bylo samozřejmě stanování, v těch dunách, to bylo zakázáno prostě do desátýho kolena, jo, to nepřicházelo do úvahy, tam si mohl přijít, ale musel jsi, přes den koupat se to jo, ale pak prostě vypadnout, a kdyby si tam někdo postavil stan, nebo pod širákem spal... Oni měli ty, to jsme se dozvěděli od tohodle chlápka..., měli pětikilometrový úseky, a tam von na tý motorce jel třeba čtyřikrát denně, a jak tam něco viděl, tak už... On tam přijel a nás tam bylo kolik dvacet osm čtyři třiatřicet nás tam bylo, že jo, s plnou polní a byli jsme Češi, tak to bylo trošku zvláštní, to byla trochu exotika že jo, i tam tehdy, no a teď ten Švec šel k němu a říkal - vy jste přijel na tý, já to samozřejmě parafrázuju jo, vy jste přijel na tý Jawě, jo, ten stražce měl dvěstěpadesátku Jawu jako služební vozidlo, a teďko bylo: a jak na to sháníte náhradní díly? No těžko jako. A Švec říkal, no, to ale teda jako, já to mám taky, ale to kdybyste něco jako potřeboval jo, tak já vám dám prostě adresu, a stačí mi jako, nebo můžete mi říct a já až se vrátíme, já vám to pošlu normálně poštou, u nás to všechno je, to je, což byla tedy pravda, tehdy na auta nebylo nic, ale na motorky bylo. A ten chlap se chytil, a říkal, no, ze všeho nejdřív bych potřeboval řetěz, tak Švec si vzal papír, a napsal si řetěz, a teď mu řek, a tady mi prostě pane soudruhu nebo jak mu říkal, mi napište, to jsme to lámali že jo, ale my jsme jako si tyhle základní pojmy, to se dalo jako bez průpravu, napište

mi, jak se to říká polsky, a von si vzal ten papír a napsal to tam, a pak mi napište adresu ještě, tak mu napsal prostě adresu, ten Švec ji přečet, a říkal, no ale to když už teda řetěz, tak to by chtělo ještě nějak olej taky, nebo žárovky, no nabídl mu sortiment, a chlap úplně otočil, a říkal, tak pane, prosze pana, nikdy sem tu nebyl, a týden se tu neobjevím. Sed na motorku a vypad a bylo hotovo (Reyp: smích, to je hezký no). To byl Švec. Ale museli jsme se chovat jako... (Reyp: jasně) to zas jako to (Reyp: to je jasný) rozcapování náky i v tý Havírně a tak dále to prostě to (Reyp: jojojojo).

Reyp: Já vim, že Havírnou jsme byli všichni jako fascinovaný, že jo...Kdo měl tenkrát takovou klubovnu...

Selim: No tak na Havírnu mám vzpo... No to sem byl kapitánem právě. Na Havírnu mám vzpomínky, protože s mým otcem jsme tam (smích) stěhovali přičku (Reyp: hm, jo, ano), von ji takhle vodmajzlíkoval a udělal takovej z prken, takovej einrichtung, a potom se to jako jako ty (Reyp: ????) šunulo) sochy na Velikonočním ostrově nebo kostel v Chebu a pak dále udělal takový sánky a bylo nás tam asi šest a říkal: ty to chytني tady a tady a tady a teď pomalu takhle pudeme a přesunuli jsme ji a už tam měl zase připravený klíny a tak dále, maltu, a večer tam ta přička byla a nikdo se na nic neptal. Tak na to se pamatuju. No dneska je to v dezolátním stavu že jo. Střecha, no to je nic, to už...

Reyp: Tak dneska dneska už by tam rodiče ani děti nepouštěli.

Selim: Asi ne no.

Reyp: To bylo krásný místo, ta Havírna...

Selim: No tak bylo no.

Reyp: Aj Torkas byl bezvadnej...

Selim: No. Tak asi to stačí ne...

Reyp: Nevim, estli to víš, Standa byl uveden do softballové

Selim: síně slávy

Selim: z Plaváčka

Reyp: síně slávy moc hezká záležitost

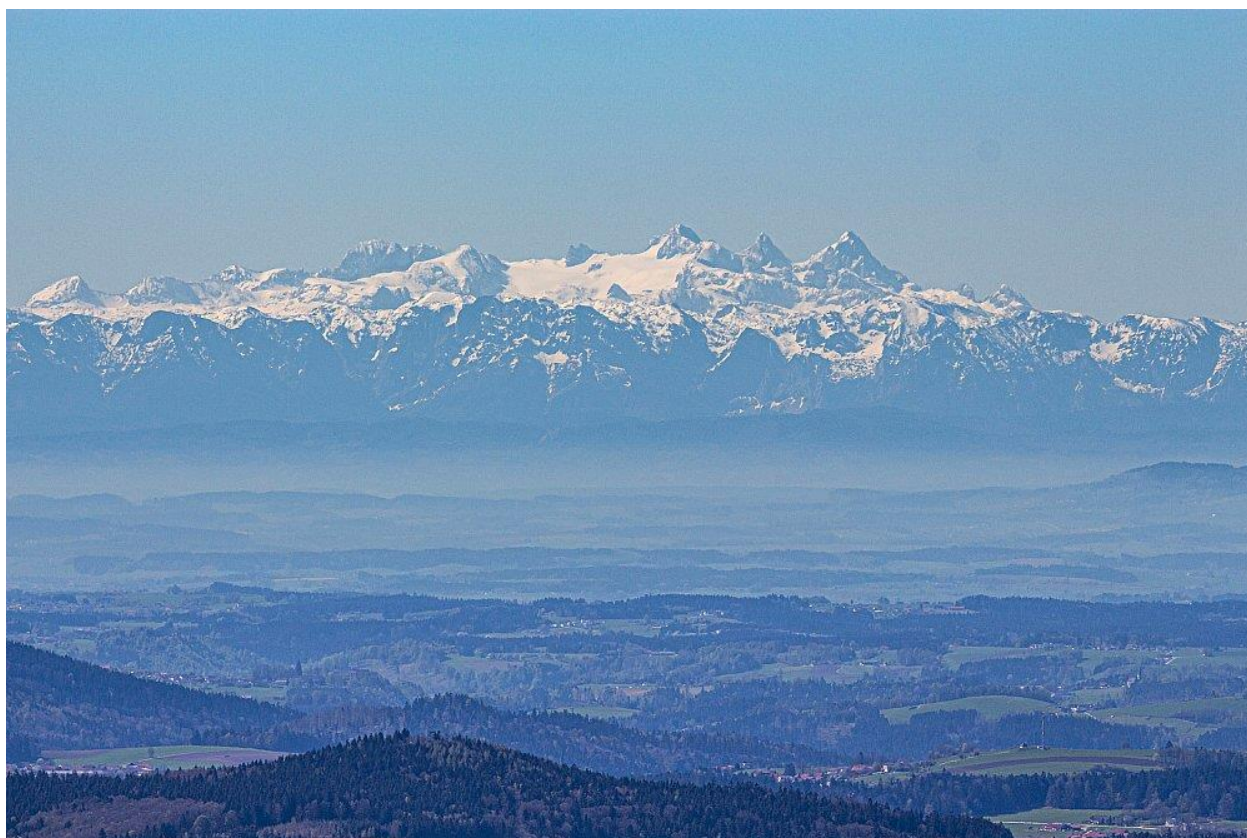
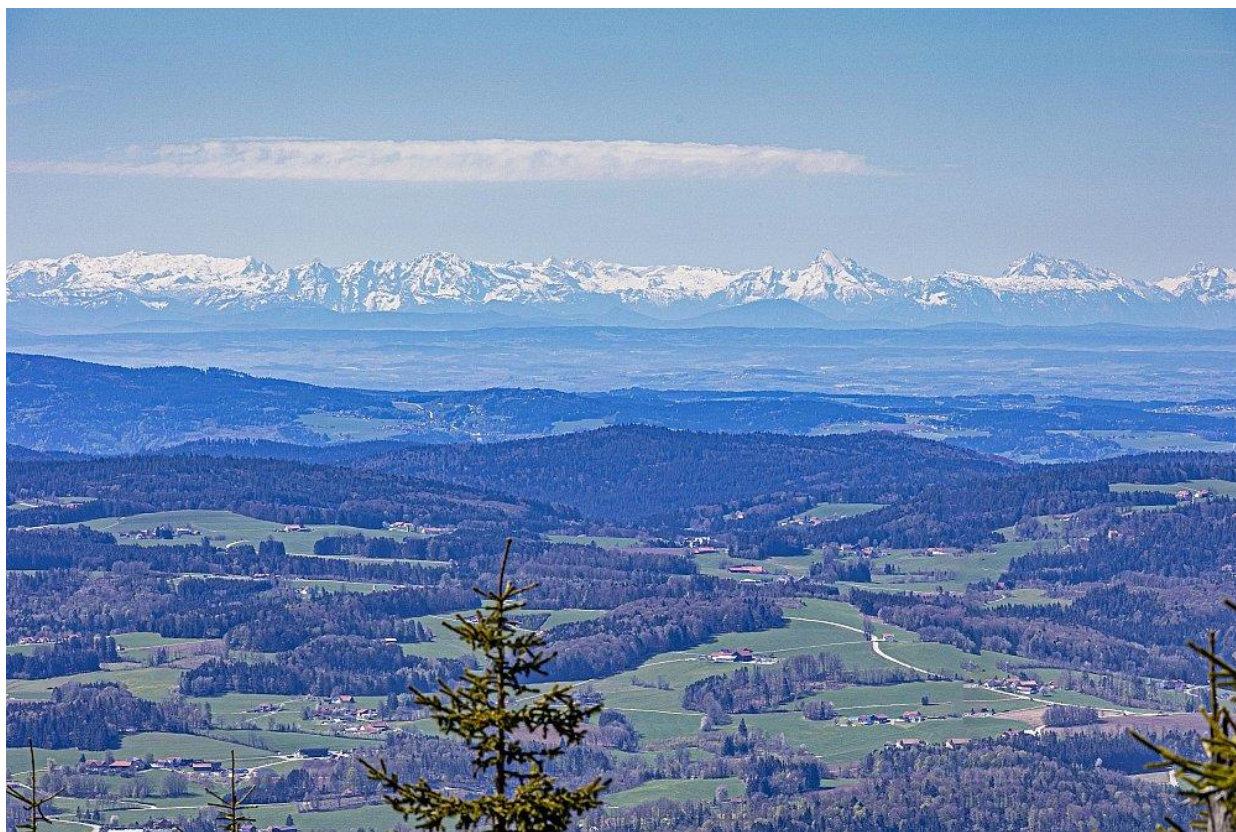
Selim: Standa pro mě, pro moji ženu a pro nás taky udělal strašně moc a byl vždycky přívětivej, to zas byl, to zas byla jiná krev než ten Švec nebo tak, ale toho jsem měl strašně rád, Standu jsem měl strašně rád.

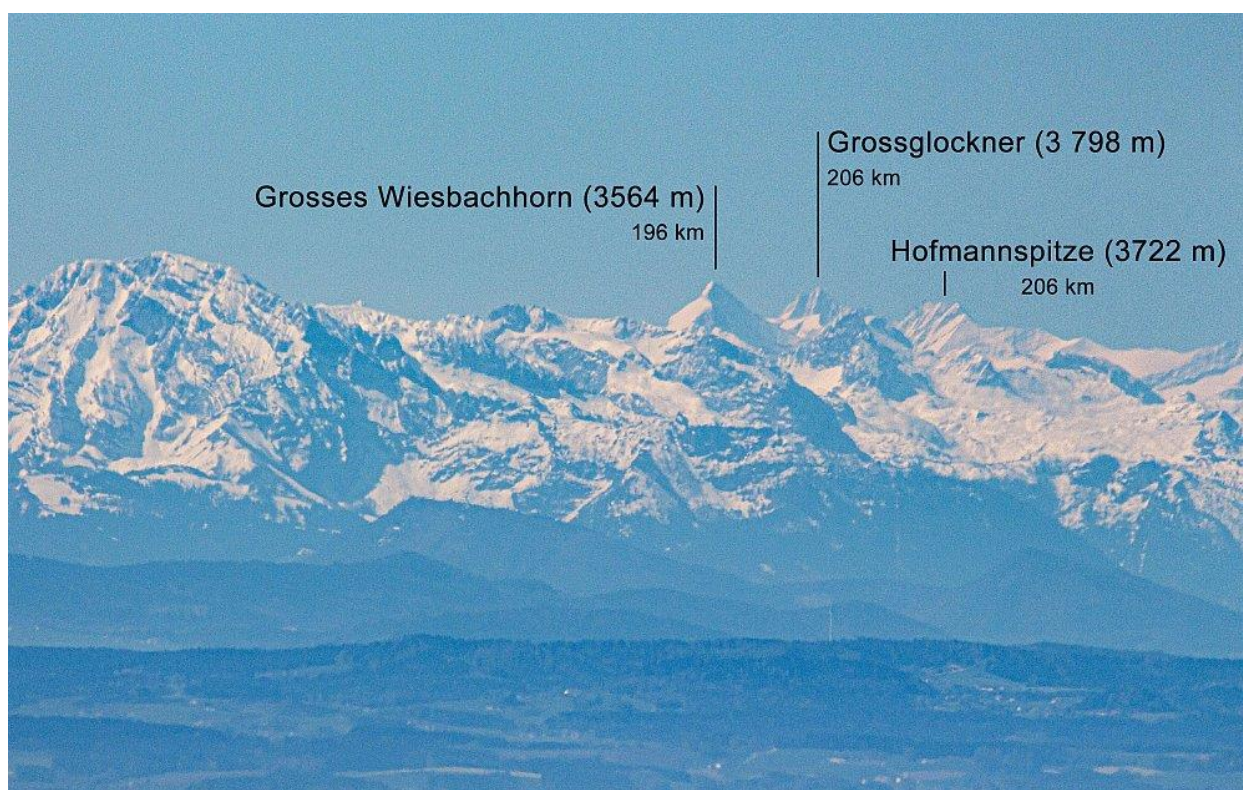
Reyp: No tak jo...

Listárna

Selim poslal zajímavé fotografie Alp pořízené za Šumavy. Taková viditelnost je tak dvakrát do roka

Pulcovy vzpomínky

Jak přišel sv. Martin málem o boty

Švýcarsko bylo odjakživa tranzitní zemí. Překonat Alpy nebylo ale snadné a ani všude možné. Vzniklo ale několik tras, které se používaly běžně. Jedna z nich vedla Mesolcinou podle řeky Moesa, pak přes Malý San Bernardino a dolů podle řeky Zadní Rýn. Na této trase leží údolí Schams. Na jih je ohraničeno strží Rofla, divokou a překrásnou úžinou, kde je dnes přehrada, jejíž elektrárna vyrábí proud, zatím co na sever neprůchodnou Via Mala, proslulou stejnojmenným románem o rodinné tragédii, který byl také zfilmovaný. Propast je turistickou atrakcí, žádné výtahy! Hezky po schodech!

Dno údolí Schams leží asi ve výšce 1000 m n.m., ale okolní kopce dosahují až skoro k 3000 m n.m. (Piz Beverin 2997 m). Ty dvoutisícimetrové stráně vzbuzují velmi impozantní dojem.

Frekventovaná cesta musela být zabezpečena: byly tu tři tvrze, kde sídlily malé posádky, které chránily pocestné před loupežníky, kterých tu bylo také habaděj! Z Bärenburgu zbyly jen stopy po obvodových zdech, kde stál Hasenstein ukazují jen tvary zemních násypů, zříceninu si rozebrali místní obyvatelé a opracované kameny používali při stavbě svých soukromých domů. Jak se původně jmenoval hrad Haselstein, vysoko na stráni, se zapomnělo. Dnešní název vznikl až později, když na hromadě kamení z rozpadlé tvrze vyrostly lísky (něm. Hasel).

Dnes vede Schamsem dálnice, která překonává okrajové propasti tunelem v kopci. V údolí leží několik samostatných vesniček, největší je Andeer, ale známější je asi Zillis. Ten je proslulý hlavně kostelem sv. Martina s ručně malovaným kazetovým stropem. Jedná se o opravdový unikát, přijíždějí sem turisté z celého světa, aby strop obdivovali a zkoumali. A dali si kroupovou polévku, místní specialitu. Báječná, doporučuji! Kostel je zasvěcen svatému Martinovi, který je také zobrazen na západní fasádě nadživotní freskou. Tak velkou, aby byla vidět i ze silnice, ačkoliv, když ho malovali, tu žádná silnice ještě nebyla.

Při pohledu na fresku svatého Martina si pozorovatel všimne, že má Martin trochu krátké nohy. Nevědoucí turisté si řeknou, že ve středověku neuměli ještě zobrazit lidské tělo v těch správných proporcích. Ale my, zasvěcení, víme své!

Umělec, který obrovskou fresku zhotovil, měl pochopitelně předlohu. Tu rozdělil do 36 čtverců, čtyři na šířku a devět na výšku. Kluci, kteří mu pomáhali, udělali vždycky pás fasády na výšku jednoho čtverce, umělec přenesl kresbu z příslušných čtverců z předlohy na zeď a barvil tak, aby se barva vsákla do čerstvé omítky. Když byl jeden pás hotový, udělali kluci čerstvou omítku níže a umělec přenesl zase kresbu na zeď a barvil. Kluci mezitím rozebrali lešení nad ním, to už nebylo potřeba. Svoji práci uměli dělat výborně! Co ale neuměli, číst, psát a počítat. Tyto tři dovednosti nebyly tenkrát považovány za k životu nezbytné. A tak se stalo, že když měl umělec přenést na zeď předposlední pás čtverců, zjistil, že se mu tam vejde už jen jeden. Ovšem nechat sv. Martina bez bot, tady v horách, v té zimě, to si umělec netroufal. Tak tedy vynechal ten předposlední, tam byly stejně jenom Martinovy nohy, ale ty boty mu namaloval. A tak má sv. Martin na fasádě v Zillisu trochu kratší nohy, no a?

Až se budete v Zillisu koukat na sv. Martina s kratšíma nohama, nikomu nic neříkejte. Teď už také vy víte své! A nezapomeňte si dát tu polévku, tady jí říkají Gerstensuppe a je opravdu výtečná!

Pulec, 3./2024